

ταυτότητα

ταυτότητα, η, ουσ. [<αρχ. ταυτότης], η ταυτότητα·

- *δίχως ταυτότητα*, χωρίς στοιχεία που να προσδιορίζουν τη μοναδικότητα κάποιου ατόμου. (Λαϊκό τραγούδι: για δε μ' αφήνετε ήσυχο, άσ' τε με ήσυχο όλοι, θέλω να ζήσω ελεύθερος **δίχως ταυτότητα** πια)·

- *έχω κρίση ταυτότητας*, βλ. λ. [κρίση](#)·

- *κρατώ την ταυτότητά μου*, δεν απαρνούμαι, διατηρώ ιδίως τα εθνικά ήθη και έθιμά μου, τις παραδόσεις του λαού μου: «ευτυχώς που οι επαρχιώτες δεν έχουν αλλοτριωθεί και κρατούν ακόμα την ταυτότητά τους»·

- *κρύβω την ταυτότητά μου*, αποκρύπτω επιμελώς το όνομά μου, το χαρακτήρα μου: «δεν ξέρουμε ποιος είναι κι απορούμε γιατί επιμένει να κρύβει την ταυτότητά του || δεν μπορούμε να καταλάβουμε τι σόι άνθρωπος είναι, γιατί κρύβει την ταυτότητά του»·

- *του πήρε την ταυτότητα*, (στη γλώσσα του ποδοσφαίρου) ο ποδοσφαιριστής για τον οποίο γίνεται λόγος, απέσπασε περίτεχνα την μπάλα από τον αντίπαλό του: «ο τάδε του έκανε μια προσποίηση και του πήρε την ταυτότητα χωρίς να το καταλάβει». Συνών. *του πήρε το πορτοφόλι*.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας